

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

3. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

21. LEDNA 2024

Z obsahu:

O Božím slově

Homilie papeže Františka
při mši svaté v bazilice
sv. Petra ve Vatikánu
o neděli Božího slova
22. ledna 2023
- strana 2 -

Nemáme už mnoho času

Zamyšlení nad
liturgickými texty
3. neděle v mezidobí
- strana 3 -

Blahoslavená Pavla

Gambara Costa
Libor Rösner
- strana 4 -

Modlitba v Bibli

- strana 5 -

Jak se modlit?

Rady sv. Uršuly
Ledochowské
- strana 6 -

Modlitba ruské matky

- strana 7 -

Zosobněná laskavost

- strana 8 -

Být svatý?

- strana 9 -

Heřman Josef (15)

Wilhelm Hünermann
- strana 13 -

Foto © Jiří Koleček

O Božím slově

Homilie papeže Františka při mši svaté v bazilice sv. Petra ve Vatikánu o neděli Božího slova 22. ledna 2023

Ježíš opouští tichý a skrytý život v Nazaretě a odchází do Kafarna, města ležícího u Galilejského jezera, místa, kde se setkávají různé národy a kultury. Naléhavým podnětem je tu hlásání Božího slova, které je třeba přinášet všem. V evangeliu totiž vidíme, že zve všechny k obrácení a povolává první učedníky, aby i oni předávali světlo slo-

va ostatním (srov. Mt 4,12–23). Uchopme tento dynamismus, který nám pomáhá prožívat neděli Božího slova: slovo je tu pro každého, slovo vyzývá k obrácení, slovo vytváří zvěstovatele.

Boží slovo je tu pro všechny. Evangelium nám představuje Ježíše, který je stále na cestě, na cestě k druhým. Při žádné příležitosti ve svém veřejném životě

nevyvolává dojem, že je statickým mistrem, učitelem, který sedí na katedře; naopak, vidíme ho jako pocestného a poutníka, který prochází městy a vesnicemi, setkává se s tvářemi a příběhy. Jeho nohy jsou nohama posla, který zvěstuje dobrou zprávu o Boží lásce (srov. Iz 52,7–8). V Galileji pohanů, na mořské cestě, za Jordánem, kde Ježíš káže, byl – jak poznamenává text – lid ponořený do temnoty: cizinci, pohané, ženy a muži z různých oblastí a kultur (srov. Mt 4,15–16). Nyní mohou i oni spatřit světlo. A tak Ježíš „rozšiřuje hranice“: Boží slovo, které uzdravuje a pozvedá,

Pokračování na str. 12

Možná máme podobný problém jako svatý František Saleský. (str. 8–9) Jen vzpomeňme, jak reagujeme, když o nás někdo řekne něco, co se nám nelíbí. Anebo třeba jen chceme mít poslední slovo. A že bychom mohli i vědomě chtít svým slovem někomu aspoň na chvíli to trochu oplátnit... Žel, děje se tak často i nevědomky či „v zápalu boje“ – leč, jak dobře víme, vyřčené slovo již nelze vzít zpět. Ano, lidské slovo má obrovskou moc. A proto bychom měli každé slovo vážit na přesných miskách vah, neboť jak praví Pán Ježíš: „Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.“ (Mt 12,36–37) Jak úspěšně bojovat s tímto nešvarem, který dokáže způsobit tolik i nezhojitelných ran v srdci druhého člověka? Příklad svatého Františka Saleského nám dává naději, že lze v tomto boji zvítězit. Je to však běh na dlouhou trať a vyžaduje od člověka hodně pokory: zvláště, když budeme muset poprosit svého bližního o odpuštění. Ale jakkoliv je to velmi obtížné, je to jednání Boží: vždyť Pán Ježíš na kříži prosil svého Otce, aby odpustil jeho katanům těžký hřích, který právě na něm konali. (srov. Lk 23,34) Jestliže Boží Syn, Vykupitel lidského pokolení, projevil na kříži takovou lásku ke svým nepřátelům, neměli bychom tím spíše my, kteří se považujeme za jeho učedníky, podobně milovat své protivníky? Nemluvě o tom, že by-

Editorial

chom nikdy neměli nikoho nechat dlouho čekat na naše odprošení, když jsme mu řekli něco zlého, něco špatného mu udělali. Jistě se trápí naším pochybením. To nemůže zůstat jen tak, nemůžeme se tvářit, že se nic nestalo. Ostatně, Pán Ježíš v dnešním evangeliu vybízí i každého z nás: „Obráťte se a věřte evangeliu.“ Jaká bude naše odpověď na tuto vpravdě spásanosnou výzvu?

Evangelium čili radostná zvěst spocívá v tom, „že ačkoliv my se odvracíme od Boha, Bůh se neodvrací od nás“ (str. 3) Nepochybně to máme ověřeno ve svém vlastním životě, ale základem je nespočet důkazů v Písmu svatém. Dnešní Neděle Božího slova nás mj. vybízí k tomu, abychom s vděčností prohloubili svůj vztah ke Slovu – Kristu a znovu nechali do svého srdce vstoupit Boží slovo, které proměňuje naše životy. Znalost Božího slova a jeho správné pochopení je životodárným pramenem našeho života – duchovního i praktického. Abychom se nezmýlili v jeho chápání, musíme se nejen vzdělávat kvalitní duchovní četbou, ale musíme také v modlitbě prosit Ducha Svatého o osvětlení. A že je to biblické, přesvědčuje nás kupříkladu Origenes ve svém kázání o modlitbě. (str. 5)

Nabízí se nyní zásadní otázka: Jak se modlit? Svatá Uršula Ledochovská

dává jasný návod. (str. 6–7) Co je důležité, a někdy to jediné, co nás drží duchovně nad vodou, je vytrvalost v modlitbě, i když zrovna ta se nám nedaří, máme pocit, že nejsme vyslyšeni, že nás snad Bůh dokonce opustil. Jak říká i svatá Uršula: „Vytrvalostí dobudeš Boží Srdce zcela jistě!“ Můžeme jen dodat: A Bůh dobude i mé srdce a dá mi pochopit svoji svatou vůli, kterou chci ve svém životě naplnit.

Vidíme tedy, že četba Bible není jen o historii vyvoleného národa či o náboženských předpisech a Božích příkázáních. Přivádí nás rovněž k modlitbě: nechť se proto věst Duchem Svatým od začátku, když Písmo svaté otevíráme – ať už jen tak namátkou, či v rámci souvislé duchovní četby. Pouhé pročitání biblických textů je sice samo o sobě prospěšné, ale spolupráce s Duchem Svatým může přinést mnohem bohatší duchovní ovoce, ba i může vést k naplnění dnešní Ježíšovy evangelní výzvy k obrácení. Tak Boží slovo vede člověka k tomu nejpodstatnějšímu: ke svatosti. Každý člověk je k ní povolán. (str. 9–11) Pro křesťana to platí obzvlášť, neboť svatost je jeho posledním cílem, návratem k nejvladnějšímu povolání člověka a vstupenkou do nebeské slávy Božího království.

Neděle Božího slova nabízí rozmanité pole k rozjímání. Vyberme si aspoň něco málo, nepromarněme šanci a prohlubme svoji lásku k Pánu.

Daniel Dehner

Posvátná čtení dnešní neděle vytvářejí více než kdykoliv jindy společnou, navýsost aktuální výzvu: Pavel ji formuluje lapidárně: *Nemáme už mnoho času!* Stížnost na nedostatek času slyšíš kolem sebe často, ale nejednou to bývá pouhá výmluva, která znamená: nemám ochotu věnovat ti požadovanou pozornost. Ale tato výzva mluví o lhůtě, která zbývá do chvíle konečného vyúčtování, na kterém závisí celá budoucnost. Jonáš tento zbývající čas počítal dokonce na pouhé dny. Ježíš dává oběma za pravdu, když říká: *Naplnil se čas, přiblížilo se Boží království.*⁽¹⁾

Co tedy musíš udělat v tomto tak krátkém zbývajícím čase? Ježíš to oznamuje zcela jasně a stručně: *Čiňte pokání a věřte radostné zvěsti.* Přijmout Ježíšovo poselství znamená uvěřit, že všechno to, co ti Bůh oznamuje ať už jeho prostřednictvím, nebo skrze vyvolené proroky, je ve své podstatě **radostná zvěst.** Odlož tedy stranou všechn smutek i strach. Ani ta nejpřísnější slova, která slyšíš z jejich úst, nejsou ve skutečnosti ničím jiným než radostnou zprávou o bezmezném Boží slitovnosti a dobrotě, která se projevuje v jeho milosrdenství. Připadá ti obtížné přijmout Jonášova slova v Ninive jako radostnou zvěst? Uvědom si, že město přeplněné hříchy, které volají do nebe, mohl Bůh smést z povrchu zemského bez jakéhokoliv varování. A přece posílá nejdříve svého proroka jako posla své božské lásky, která *nechce smrti hříšníka.* Zeptej se ninivských občanů, zda jim to připadalo příliš zatěžující, že mají postem odvrátit zasloužený trest.

Pochop tedy, že Bůh k tobě nepřichází proto, aby ti „hrozil a trestal tě“, ale „hrozí a trestá“, aby se k tobě mohl přiblížit jako milující Otec. *Uvěřit evangelium* znamená uznat a přijmout, že i Boží „hrozby“ jsou radostnou zvěstí, protože Bůh by nám nikdy nehrozil, kdyby k nám nechtěl sestoupit se svým královstvím, aby mohl přebývat nejen mezi námi, ale i v nás. Všechny zvěsti o hrozících trestech jsou návodem, jak si osvojit plody Božího milosrdenství.

Ježíšovo radostné poselství je tedy pozváním, aby ses obrátil zpět k Bohu a přijal jeho přítomnost a láskou diktované podmínky, jak prožívat jeho bezprostřední přítomnost. Boží milost nespočívá v tom, že Bůh odvolá svůj trest a nedopustí zkázu, ale spočívá v milostiplném

Nemáme už mnoho času

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Nebudete-li činit pokání, všichni zahynete.

období, které bude následovat, když lidé tváří v tvář záhubě, kterou si sami chystají, odloží svou hříšnost a přijmou milostiplnou Boží přítomnost.

Radostná zvěst spočívá ve skutečnosti, že ačkoliv my se odvracíme od Boha, Bůh se neodvrací od nás. To, co nás může postihnout v podobě trestu, je ve skutečnosti jen náznak hrůzného stavu být z vlastního rozhodnutí navždy odloučen od Boha. To je situace, jaké se nevyrovná žádná, ani ta nejstrašnější pozemská katastrofa, kterou často pokládáme za trest. Řeč „hrozby“ je obměnou řeči Boží lásky a je určena těm, kteří už myslí tak výlučně jen na sebe, že nejsou schopni vnímat jinou řeč než tu, která otřese jejich sebeláskou.

Pánova slova – *Nebudete-li činit pokání, všichni zahynete*⁽²⁾ – si můžeš interpretovat také obráceně: *Zahynout můžeš jedině tehdy, nebudeš-li činit pokání.* Ježíš ti sděluje, že máš svůj osud ve svých vlastních rukou. Jeho nabídka je více než velkodušná. Máš jen uznat a přiznat v sobě Bohu to místo, které mu nepřestává náležet. Činit pokání znamená odvrátit se od tohoto světa tváří v tvář k nebeskému Otci. Je totiž pro tebe možné, abys žil i uprostřed světa s pohledem trvale upřeným na Boha, takže *se budeš radovat, jako by ses neradoval, budeš kupovat, jako by ti nemělo nic zůstat, a nebudeš ulpívat na světě, protože věci tohoto světa pomíjejí.* Uvěř svému Pánu, že při všem, co dělá, sleduje jen a jen tvé blaho. Jediný zájem jeho lásky s tebou spočívá v tom, aby ses už nyní, a o to více jednou navěky, mohl těšit jako dítě z jeho otcovské dobrotivosti. Následuj svého Boha, **obrat se** i ty tímto směrem a zaměř k němu všechno, co děláš. Vidiš snad něco, co bys mohl postavit jako první místo něho? Proč se chceš tak velice zabydlet na tomto světě, když máš přichystaný trvalý příbytek v lůně Otce po boku jeho Syna?

Hromovým hlasem je třeba promlouvat jen k duším, které už ohluchly. Jiné duše jsou dostatečně vnímavé i k pouhé-

Liturgická čtení

1. čtení – Jon 3,1-5.10

Hospodin oslovil Jonáše: „Vstaň, jdi do velikého města Ninive a volej tam, co ti ukládám.“ Jonáš tedy vstal a šel do Ninive podle Hospodinova rozkazu. Ninive bylo velké město před Bohem, tři dny se jím muselo procházet. Jonáš začal procházet městem první den a volal: „Ještě čtyřicet dní, a Ninive bude vyvráceno!“ Ninivští obyvatelé však uvěřili Bohu, vyhlásili půst, oblékli se v zínice, velcí i malí. Když Bůh viděl, co učinili, že změnili své hříšné chování, smíloval se a nepřivedl na ně zkázu, kterou jim hrozil.

2. čtení – 1 Kor 7,29-31

Říkám, bratři, toto: Čas je krátký. Proto ti, kdo mají manželku, ať žijí, jako by ji neměli, a ti, kdo pláčou, jako by neplakali, a ti, kdo se radují, jako by se neradovali, a ti, kdo kupují, jako by jim nemělo zůstat nic, a ti, kdo užívají tohoto světa, jako by ho neužívali, neboť tento viditelný svět pomíjí.

Dokončení na str. 8

mu zašeptání. Přidej se k Ježíši, který míří na břeh jezera. Jsou zde prostí rybáři. Vyrůstali zde od dětství. Tady je jejich celý svět. Ty síť a loď jsou jejich jistota a obživa. Těmto duším není třeba hrozit. Stačí ale docela málo: *Pojďte za mnou...*, a oni ihned opustí všechno a jdou. Neohlížej se za tím, co tu zanechávají, neptají se na to, co teď bude. Dosavadní jistotu vyměnili za novou: důvěřují zcela Ježíši z Nazareta a spojují s ním navždy svůj život.

A jsou dokonce také duše, které podobně jako Jan v žaláři, právě to, co jini pokládají za trest, přijímají na sebe zcela dobrovolně, aby se *přiblížilo Boží království.*

Výzvu k pokání neber jako něco zatěžujícího. Ve skutečnosti je to nezasloužená nabídka, jak vyrovnat nesplacitelný dluh.

Chápeš to? Nemáš už mnoho času! Co odpovíš?

Ježíši, ty jsi můj Bůh, můj Spasitel. Ukaž mi své cesty, veď mě ve své pravdě a uč mě.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Mk 1,15; ⁽²⁾ Lk 13,5.

Blahoslavená Pavla Gambarara Costa

Po nějakém čase nebudeme vypravovat o zasvěcené osobě, nýbrž o ženě žijící ve světě – o matce, manželce a poté i vdově, která slynila dobrým srdcem, až andělskou trpělivostí a ryzí vírou, o ženě milující Pána Boha, Pannu Marii a své bližní, z nich pak nejvíce svého manžela, jehož obrácení a posláze i uzdravení u Pána vyprosila. Je to příběh silné lásky ženy ke svému muži, kterou neuhasily ani velké vody a řeky ji nezaplavily (srov. Pís 8, 7).

V datu jejího narození figurují tři trojky – narodila se 3. 3. 1473 v Brescii do velmi zbožné šlechtické rodiny. Jedna z jejích sester vstoupila do kláštera, jiná se starala o mravně padlé ženy. Rodiče Giampaolo Gambarara a Katarina na výraz vděku za Pavlino narození rozdali mezi chudinu vekou částku peněz a dceřinu výchovu a duchovní vedení svěřili menším bratřím svatého Františka.

Pavle činilo opravdové potěšení přebývat v blízkosti svatostánku, rostla ve víře i ve ctnostech, toužila je ještě více cizelovat v některé řeholi, nicméně rodiče pro svou dceru přichystali jiný životní plán – provdali ji za hraběte Ludvíka Costu. Pavla se sňatkem souhlasila snad i proto, že Ludvík patřil ke dvoru bl. Amadea Savojského (viz *Světlo* 12/2023), jenž o svém dvořanovi mluvil s uznáním. Navíc jí snoubenec slíbil, že ji nebude bránit v jejích duchovních potřebách.

Sliby chyby, říká se. Brzy se ukázalo, že Ludvík je Pavlin pravý opak, v praktikování víry byl vlažný, ale těšil se ze všemožných radovánek, které svět nabízí a kterých si mohl jako zámožný muž dopřát do sytosti. Pavla se jím nechala velice brzy svést na tuto cestu, na které postupně jako dívka z Erbenovy *Svatební košile* pomyslně odhodila knížky modlicí, růženec i křížek.

Z milosti Boží se však obrátila. Tím, kdo ji k přerodu přivedl, byl minoritský kněz Angelo Carletti, řádový kazatel, jenž do jejího nového bydliště v Bene v té době dorazil. Pod jeho vlivem dočista změnila dosavadní životní styl a vrátila se ke zbožnosti opuštěné krátce po svatbě.

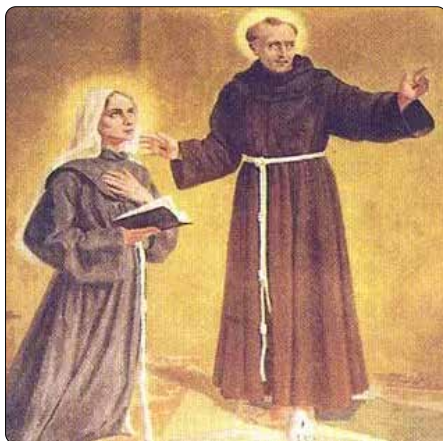
Začala praktikovat tuhou askezi, hodně se modlila, dokonce vstoupila k františkánským terciářům. Ludvíkovi nebyla Pavlina proměna nikterak po chuti. Odmltl ji akceptovat, stal se z něj z ničeho nic arogantní hrubián, který svou choť nejen držel pod zámek, ale dokonce i na ni vztáhl ruku. Snažil se Pavle co nejvíce ztěžovat její náboženský život, ome-

zoval taktéž její příjmy, aby ji ztížil možnost obdarovávat žebráky.

Pavla se v té době upnula na syna Jana Františka, kterého přivedla na svět v roce 1488, ale také tady narážela na manželovu omezenost a bezcitnou tvrdost. Musela navíc snášet stále mnozíci se případy jeho nevěry. Kritizoval svou manželku a vysmíval se jí i před služebnictvem, což bylo v té době něco neslýchaného a pro Pavlu neobyčejně ponižujícího. Stejně jako to, že sloužící, osmělení příkladem svého pána a jeho shovívavostí, Pavlu, svou paní, stíhali stále drzejšími posměšky.

Nic z Ludvíkova chování vůči ní však Pavlu neodradilo od modlitby za něj a za jeho obrácení, aby ho zachránila před ním samým, aby ho zachránila před věčným zavržením, k němuž svým životem milovými kroky směřoval. Trvalo to dlouho, avšak Pavlina trpělivost nakonec přinesla růži Ludvíkova obrácení. Rovněž její růst probíhal za nezvyklých podmínek.

Roku 1504 těžce onemocněla jeho tehdejší milenkou. Ludvíka její choroba zasáhla a přiměla začít přemýšlet o svém životě. Neméně ho zasáhl Pavlin přístup. Ona začala o churavou manželovu milenkou pečovat, ba dokonce ji připravila na smíření s Bohem. Konečně události obrátily také jeho a definitivně se změnil. Stal se z něj úplně jiný člověk, Pavle dokonce dovolil nosit terciářský hábit.

Blahoslavená Pavla Gambarara Costa

Poté postihla těžká choroba i jeho samotného. Pavla tehdy za jeho uzdravení s důvěrou prosila o přímělu P. Angela Carlettiho, jenž kdysi tolik ovlivnil její

Blahoslavená Pavla Gambarara Costa

život, zesnulého však v roce 1495 a těšícího se pověsti světce. Byla vyslyšena: Ludvík se uzdravil. Vykonal posláze děkovnou pouť ke Carlettiho hrobu v Cuneu a toto jeho uzdravení posloužilo jako podklad k beatifikaci menšího bratra v roce 1753.

Když Pavla krátce nato ovdověla, obrátila svou pozornost na městskou chudinu. Postupně jí rozdala všechn svůj majetek. Její vdovský život sestával z modlitby, kajících praktik a služby bližním. Rozdala jim nejen svůj majetek, nýbrž i všechny své síly a 24. ledna 1515, v pouhých 42 letech, po deseti dnech strávených ve vysokých horečkách, ji Pán života a smrti vzal k sobě. Stihla ještě přijmout svaté svátosti.

Po 330 letech, 14. srpna 1845, byla Pavla Gambarara Costa prohlášena Svätým otcem Řehořem XVI. za blahoslavenou. Liturgická památka této vzorné křesťanské manželky, narozené v Brescii, připadá na den, kdy se narodila pro nebe, tj. na 24. leden.

Modlitba v Bibli

Origenes (3. stol.): *O modlitbě* 13,2

V Písmu svatém nenajdeme zprávu o tom, jak vznikla modlitba. Styk člověka s Bohem bylo něco tak přirozeného, že se o něm od počátku hovoří jako o něčem zcela samozřejmém. A od počátku byl tento styk s Bohem nesen vírou v Boha jakožto osobnost, která člověka nekonečně přesahuje, ale současně je mu nekonečně nakloněna. Proto Starý zákon neuvádí žádná kouzelná slova, žádná zařikávání, žádné magické modlitební formule, které by měly přimět Boha k tomu, aby člověka vyslyšel. Tak vyvolený národ převyšuje ostatní kulturní národy starověku nejen svým pojetím Boha, ale také svým životem modlitby. Modlitba ve Starém zákoně se obrací výlučně na Boha (jen Job se jednou dovolává anděla: 33,23). Nový zákon se v modlitbě obrací také ke Kristu, který je *štedrý ke všem, kdo ho vzývají* (Řím 10,12).

Církevní otec sv. Basil Veliký doporučuje: „Modlitby se řídí četbou Bible a pozdvihují omlazenou a posílněnou duši, která je již uchváčena touhou po Bohu. Dobrá je taková modlitba, která vyvolává v duši živou představu Boha. A Boží přebývání v nás spočívá v tom, že máme Boha v živé paměti. Tak se stáváme Božím chrámem, když naše stálé myšlení na Boha není přerušováno pozemskými starostmi a když duchem neotřásají náhlé výbuchy vášně, nýbrž když prchá přede vším a znovu a znovu se vrací k Bohu, zbavuje se nezdrženlivosti z dráždících vášní, nýbrž věnuje se cvičením, která vedou ke ctnosti.“ (Z dopisu sv. Řehoři Naziánskému)

Jak mnoho modliteb již bylo vyslyšeno

Nač potřebujeme vyprávět o lidech, kteří obdrželi skrze správnou modlitbu od Boha velká dobrodiní, když máme k dispozici tolik příkladů z Písma svatého? Tak neplodná **Anna** dosáhla tím, jak se s vírou modlila k Bohu, že se jí narodil Samuel, který byl postaven po bok Elímu. (srov. 1 Sam 1,9nn) **Ezechiáš**, dosud bezdětný, když se dověděl od Izaiáše, že

zemře, modlil se k Hospodinu a byl zapsán do rodokmenu Mesiášova. (srov. 2 Král 20,1nn; Mt 1,9) Když později Haman vydal nařízení, aby Izrael byl vyhuben, Bůh vyslyšel modlitbu spojenou s postem, kterou přednášeli **Mardočaj a Ester**, a učinil ze svátků, které stanovil Mojžíš, den vítězství a radosti. (srov. Est 3,6nn; 9,2–31) Také **Judita**, která přednesla Bohu v kajícím rouchu svou vroucí modlitbu, přemohla s Boží pomocí Holoferna a „sama jediná hebrejská žena připravila porážku Nabuchodonozorovu domu“ (srov. Jdt 13,4nn). **Ananiáš, Azariáš a Misael** byli vyslyšeni a uprostřed rozpálené pece je ovíval chladný vánek, takže jim plameny neškodily. (srov. Dan 3,24nn) Také **Daniel** dosáhl svou modlitbou, že Bůh poslal anděla a zavřel tlamy lvům, takže mu neublížili. (srov. Dan 6,18nn) A konečně **Jonáš** neztratil naději ani v útrobach mořské ryby a mohl nakonec přednést své prorocství Ninivským. (srov. Jon 2,2nn)

Aert de Gelder (1645–1727):
Mardočaj a Ester

A co všechno by mohl vyprávět mnohý z nás, když se rozpomene s vděčností na dobrodiní, která mu Bůh udělil! Vždyť duše, které dlouhou dobu dlely v neplodnosti, když si uvědomily ubohost vlastního rozumu a neplodnost svého myšlení, byly po vytrvalé modlitbě oplodněny Duchem Svatým, dostalo se jim spásonosných slov a byly naplněny pravdou. Tisíce nepřátelských sil táhlo proti nám, aby nás zbavili naší víry v Boha, ale kolik to nepřátel bylo modlitbou poraženo!

Zdroj: Archiv Světla

„Bez přestání se modlete.
Ve všech životních podmínkách
děkujte Bohu.

*Tak to Bůh pro vás chce
v Ježíši Kristu.*

*Nezhášejte oheň Ducha.“
(1 Sol 5,17nn)*

* * *

„*Proste a dostanete;
hleďte a naleznete;
tlučte a bude vám otevřeno.“*

(Mt 7,7)

* * *

„*Vezměte si přílbu spásy
a meč Ducha.
Při každé příležitosti proste
a modlete se,
jak vám to vnuká Duch.
Buďte v tom velmi bdělí
a modlete se
za všechny křesťany.“*
(Ef 6,17n)

* * *

„*Buďte vytrvalí v modlitbě,
buďte při ní bdělí a vděční.“*
(Kol 4,2)

* * *

„*O nic nemějte starost,
ale ve všem předkládejte Bohu
své potřeby v modlitbě a prosbě
s děkováním.“*
(Flp 4,6)

* * *

„*A tak, bratři, modlete se za nás,
aby se slovo Páně dále šířilo
a bylo přijímáno s úctou,
jak je tomu i u vás.
Modlete se,
abychom byli osvobozeni od lidí
zvrácených a zlých,
neboť věřit není dáno všem.“*
(2 Sol 3,1n)

* * *

„*Je totiž jen jediný prostředník
mezi Bohem a lidmi:
Ježíš Kristus.“*
(1 Tim 2,5)

Jak se modlit?

Rady sv. Uršuly Ledochowské

V roce 1923 sepsala sv. Uršula Ledochowská, zakladatelka šedých uršulinek, „Závěť staré, velmi milující matky“, v níž zaznamenala konkrétní rady týkající se duchovního života. Níže přinášíme vybrané pasáže tohoto inspirujícího textu.

Je štěstím pro duši být s Bohem a v Bohu. Modlete se vždy s vírou. Toto je má rada, děti moje: Nelitujte nikdy času vynaloženého na začátku každé modlitby k vyznání své hluboké a opravdové víry. Čím živější je naše přesvědčení, že nás Bůh vidí, že jsme v jeho blízkosti, že se modlíme u jeho nohou a tiskneme se k jeho srdci, tím snadněji a lépe se budeme modlit.

Modlete se s bezmeznou důvěrou, zároveň však i s vytrvalostí. Bůh vám určitě dá, oč prosíte, je-li to pro dobro vaší duše. Je ovšem třeba modlit se vytrvale – klidně i celá léta, s onou jistotou v srdci, že nám nebeský Otec dá to, oč prosíme ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. Kdybychom měli silnou víru, i hory bychom dokázali přenašat!

Obzvláště vás nabádám k jedné věci: využívejte navzdory své přirozené lenosti co možná nejhrošlivěji „ztracené chvíle“. Když na něco čekáte nebo když někam jdete, modlete se, modlete se – jsou to chvíle, v nichž člověk obyčejně o ničem moudrém nehloubá. Hlavou nám víří myšlenky jako v kaleidoskopu: buď se trápíme nějakými starostmi, nebo nerozvážnými plány do budoucna. Mnohem užitečnější bude, když se budeme modlit.

Usebranost – mlčení

Nemysli si, že se ti podaří usebrat se a sjednotit se s Bohem okamžitě, to určitě ne. Je to běh na dlouhou trať. Ráno si dej předsevzetí, že v situacích, jako je cesta odněkud někam či pauza mezi dvěma činnostmi, obrátíš své srdce k Bohu. Při zpytování svědomí potom zkoumej, nakolik se ti to podařilo, a učiň nové předsevzetí, pros o milost sjednocení se s Bohem. Snaž se a nenechej se znechutit, i kdybys nepozorovala žádný pokrok. Časem dospěješ k tomu, aniž by sis to uvědomovala, že tvá duše bude s Bohem stále více sjednocena a tvůj život bude stále více upřen na Krista.

Usiluj o svatou usebranost, nezabírávej proto do zbytečných rozhovorů a nenechávej se ovládat zbytečnou zvedavostí. Proč bys měla o všem vědět? Čím méně budeš vědět o tom, co se kolem tebe děje, tím snáze se ti bude dařit zůstat usebraná. A další věc – nestarej se o cizí záležitosti, unikneš tak četným nepokojům a budeš moci v klidu pracovat a modlit se.

Nejsvětější svátost

Ať je svaté přijímání středobodem, osou, kolem níž se budou vaše životy otáčet. Nejdůležitějším okamžikem dne je okamžik svatého přijímání, okamžik, v němž Bůh a váš Pán přichází znovu vzít do svého vlastnictví vaše ubohá srdce. Ať jsou doširoka otevřená pro velkého Pána – oprostěná od všech pozemských pocitů, od znechucení, ambicí, pozemských starostí a myšlenek. Ať ve vás vše umlkně, ať hovoří Pán, ať vše řídí a kraluje, ať ve vás žije on a jedině on.

„Co sešle Bůh, je pro nás vždycky dobré.“

Svatá Uršula Ledochowská

Když potom klečíš před svatostánkem a nevíš, na co máš myslet, myšlenky ti odbíhají, pokať se v takovéto chvíli před Pánem co možná nejvíce. Ano, pěkně potichu lež před paprsky eucharistického Slunce. Třebaže se ti bude zdát, že nic nedělaš, čekej a doufej – Ježíš sám ve tvé duši působí, proto od Ježíše neutíkej!

A věz, dítě moje, že když do tvé duše pronikají čas od času smutek, starosti, nechuť ke všemu, které ji chtějí srazit k zemi, právě tehdy běž před svatostánkem – tam je tvůj poklad! Copak ti mohou všechny ty starosti a nepříjemnosti uškodit? Ježíše ti vzít nemohou. A máš-li Ježíše, máš s ním veškeré štěstí nebe, máš nebeské světlo, ba i nebe samotné.

Pobožnost k Panně Marii

Milujte Marii, milujte ji vroucně a upřímně jako dobré děti této naší Matky!

Milujte to, co je Panně Marii milé – milujte růženec. A neodříkávejte ho pouze slovy, odříkávejte ho celým životem a uvádějte přítom do života Mariiiny ctnosti, jak jsou nám předkládány v růžencových tajemstvích. Ať je vaše odříkávání růžence vroucím aktem lásky k Panně Marii, Ať je povzbuzením ke ctnostem, zpytováním svědomí ohledně věrnosti v následování Panny Marie, prosbou o svatost podle vzoru svatosti Mariiiny!

A když se vás Boží vůle bolestně dotkne, ubývají vám síly a máte tendence k tiché rezignaci, tehdy pozvedněte zrak

své duše k Marii, ke své nejněžnější Matce, a prostě: „Ó Matko, nauč nás být vždy tichými služebnicemi Páně, které budou toužit po tom, aby se stala vůle Boží, nikoliv naše.“

Boží vůle

K tomu, abychom byli plně sjednoceni s Boží vůlí, ji nemáme jenom plnit, ale musíme se s ní ztotožňovat a poddávat se jí. Ztotožňovat se s ní a již předem přijímat vše, o čem Bůh v souvislosti s námi rozhodne, protože co sešle Bůh, je pro nás vždycky dobré.

Setrvávat klidně v Boží vůli, bojovat s nepokojem, se starostmi či se strachem, které na nás často, zejména při hrozícím nebezpečí nebo utrpení dotírají. Proč se však nechávat svazovat nepokojem, proč se trápit? Stane se to, co chce Bůh, a bude to dobré.

„Jak chce Bůh!“ Tato slova vyřčená s láskou jsou balzámem pro zkormoucenou duši. Říkejte je při starostech, nepokojích, když na vás Bůh sesílá kříž. A tehdy se nejen ztotožňujte s Boží vůlí, ale podřízujte se jí tiše, bez naříkání, s úsměvem na rtech a s „Deo gratias“ v srdci. „Jak chce Bůh!“ Vždyť ten kříž je Boží vůlí a Boží vůle je naším nejcennějším pokladem zde na zemi, je to štěstí duše milující Boha.

„Jak chce Bůh!“ S těmito slovy na rtech projdeš životem pokojná uprostřed životních zmatků, zaplavená sluncem v mlhách temnot, silná v boji, milující uprostřed nenávisti, svatá uprostřed hříchů, Boží, třebaže stále na zemi. „Jak chce Bůh!“

Vytrvání do konce

Vytrvalost – to je nejdůležitější věc niterného života.

Buďte vytrvalí, děti moje, vytrvalost vás zcela jistě přivede k vítězství. Nikdy, nikdy se nepoddávejte znechucení. I kdybys denně stokrát padla, hlavně ať stokrát vstaneš a ochotně a s důvěrou kráčíš dál. Denně začíněj znovu. Není třeba, abys viděla svůj pokrok, hlavně abys věděla, že máš dobrou vůli – to ať ti postačí! S dobrou vůlí, důvěrou, vytrvale kupředu, do nebe! Vytrvalostí dobudeš Boží Srdce zcela jistě!

*Z Trwajcie w miłości 1/2023
přeložil -lr
(Redakčně upraveno)*

Modlitba ruské matky

V roce 1942 jsem musel přenocovat v jedné chudé selské rodině v malé vesničce somckého okrsku, který byl tehdy obsazen německým vojskem.

Domácí hospodyně, stará a churavá, ale po celý den pracující žena, mi při večerní besedě vyprávěla o svém hoři. Čtyři její synové byli na frontě, v ruské armádě. Velmi po nich tesknila; bála se, že je už nikdy neuvidí; ale doufala v nekonečné milosrdenství Boží a každý den se za ně vroucně modlila.

V noci se mi naskytl příležitost vyslechnout její ruskou mateřskou modlitbu. Spal jsem v maličké světničce, vedle níž za tenkou stěnou z dýhy přebývala ona matka. V hluboké noci, kdy její muž, snacha i vnučka tvrdě usnuli, padla na kolena před obraz Kazaňské Matky Boží a hlasitým šepotem se začala modlit.

Probudil jsem se, naslouchal jsem a porozuměl, že se modlí, a bezděky jsem se stal jejím posluchačem. Každé slovo bylo zřetelně slyšet. Smysl modlitby byl jasný. Její zbožné soustředění bylo plamené, čisté a hluboké.

Hle, skoro doslovně se vtiskla tato modlitba navždy do mého srdce:

„Matko přechistá, Bohorodičko, přesvátá Trpítelko, Panno Maria! Vyslyš mne, hříšnou, uklidni mé mateřské srdce, splň moji modlitbu, zachraň život mých dětí: Dimitrije, Vasilije, Alexeje a Ivana. Kde jsou asi nyní ti chudáci? Jenom Tobě je to známo, Královno nebeská. Zachraň je, opatruj je a vrať mi je. Není-li možné, aby se vrátili všichni, tak alespoň dva, anebo alespoň jeden, nejmladší, poslední, můj Váňuša. Kam se mám jít utéci se svým hořem nežli k Tobě, Matko Boží! Vždyť Ty sama jsi také Matka! Ty rozumíš mé mateřské bolesti. Ty sama jsi byla zarmoucená a trpěla jsi, když jsi viděla muka svého ukřižovaného Syna, Krista, Boha našeho. Co bylo v tvé dušičce, když tvého Syna mučili, plivali mu do tváře a holí ho bili po hlavě? Holubičko moje! Jak tě pod paží uvedl do svého domu Jan Bogoslov (apoštol), když jsi šla z Golgoty po smrti svého Syna, rozpjatého na kříži za nás hříšné. A my ho nyní znova křížujeme svými hříchy, znova mu pliváme do tvá-

ře, znova ho bijeme holí po hlavě a sužeme tvé mateřské srdce.

Spravedlivý, spravedlivý je Pán, že tak přísně trestá celý ruský národ. Volá nás k pokání, abychom se utrpením očistili. S pokorou a trpělivostí musíme nést své bolesti, abychom dosáhli odpuštění a ulehčili utrpení tvého Syna i tvoje, Matko Boží. Mohu-li i já, hříšná, to učinit, jestliže i moje bolesti jsou potřebny Tobě, Vládkyně, tedy je přijmi jako dar Tobě, Královno nebe i země. A jestliže je třeba, aby i mé děti trpěly pro vykoupení hříchů celého našeho národa, tak vezmi všechny čtyři mé syny, a jenom vypros u Boha odpuštění celému ruskému národu a ustrň se nad ostatními matkami, které pro své mateřské slzy a bolesti zapomněly na tvé mateřské bolesti a slzy, Matko Boží.“

Více jsem už neslyšel a nemohl slyšet, co šeptala tišeji a tišeji před obrazem Bohorodičky tato ruská matka.

Bylo mi úzko v hrudi, srdce naplnilo dojetí a já zaplakal. Šepot za stěnou ustal. Jen tichý vzlykot se ozýval. Pozemská matka se modlila k nebeské Matce bezhlasnými slzami.

V těchto slzách roztávala bolest a proměňovala se nepozorovaně v čistou radost. Tmavá noc úzkostí se končila a nastával něžný, růžový úsvit.

Ráno jsem vděčně políbil ruku té ruské matce. Ona se zarazila: Cože ty, baťuško, co děláš? – a hned mi políbila ruku, kterou jsem nestihl včas odsunout.

Její tvář byla světlá, klidná a jasná a oči zářily svatou zbožností.

*Převzato z časopisu Apoštolát
sv. Cyrila a Metoděje, Olomouc 1947,
str. 403-405 (Redakčně upraveno)*

Zosobněná laskavost

„Do značné míry spočívá naše dokonalost v tom, že se navzájem snášíme v našich nedokonalostech...“ (sv. František Saleský)

Svatý Vincent de Paul považoval ženevského biskupa sv. Františka Saleského (1567–1622) za člověka, který se „nejlépe připodobnil Synu Božímu, když ještě kráčel po této zemi“ – až natolik odzrcadloval dobrotu Pánova Srdece. Avšak kolik úsilí muselo toto vědomé setrvávání v laskavé mírnosti stát tohoto savojského šlechtice s výbušným temperamentem! S moudrou rozvahou a železnou vůlí, ale ještě více s věrnou modlitbou, čerpaje sílu z přijímání svátostí a sjednocení s Bohem, bojoval proti své vznětlivé povaze, až mohl později říci: „S pomocí Boží milosti jsem se naučil krotit svoji náklonnost k hněvu.“ Laskavosti a mírnosti se skutečně naučil.

Intenzivní „školení“ se pro sedmadvacetiletého novokněze začalo v roce 1594, kdy se dobrovolně přihlásil na mimořádně náročnou misi – získat zpět pro katolickou víru provincii Chablais (oblast jižně od Ženevského jezera), která byla již šedesát let téměř úplně kalvínská. Deset let předtím, ještě jako student v Paříži, sám František svým kontaktem s kalvínským učením bezmála upadl do zoufalství, protože vlivem tohoto učení se začal považovat za předurčeného k věčnému ztracení. Od této tíživé zkoušky byl tehdy osvobozen jen díky tomu, že svůj život zcela svěřil Bohu a úpěnlivě prosil Pan-

nu Marii o pomoc, zvláště ve vroucí modlitbě *Memorare* (Pamatuj, láskyplná Panno Maria) od sv. Bernarda. Tato osobní zkušenost ho nyní pobízela k trpělivému snášení všech útrap spojených s touto misí; ať už to byly posměšky, nevraživost a otevřené nepřátelství ze strany kalvinců, anebo i jejich vražedné úklady. Lidé dlouhodobě odmítali poslouchat jeho kázání. Jejich důvěru si však postupně získal spíše živým příkladem své laskavosti a mírnosti než jakýmkoliv přesvědčováním. Nakonec k němu začaly proudit davu lidí a po čtyřech letech neúnavné činnosti byly čtyři pětiny obyvatel Chablais znovu katolické.

Neméně dramatická byla situace, když byl jako pětaticetiletý v roce 1602 vysvěcen na biskupa Ženevy. Toto město bylo již celé desetiletí považováno za pevnost kalvinismu, takže světec jako jeho biskup do něho vstoupit nemohl, ale byl nucen bydlet v městě Annecy, vzdáleném 30 kilometrů od Ženevy. Také v tomto případě si dobrý pastýř duší zvolil cestu odpouštějící lásky, s neochvějnou vírou v její božskou moc: „Milosrdná láska musí zatrást zemi Ženevy; láskou ji musíme obléhat... musíme žít podle křesťanského pravidla, abychom byli... řeholníky a Božími dětmi nejen podle jména, ale rovněž podle skutků.“ S bezmeznou dobrotivostí a obdivu-

totiž rybáři. Ježíš jim řekl: „Pojďte za mnou a udělám z vás rybáře lidí.“ Ihned nechali sítě a následovali ho. Když popošel o něco dále, uviděl Zebedeova syna Jakuba a jeho bratra Jana, jak na lodi spravují sítě; a hned je povolal. Zanechali svého otce Zebedea s pomocníky na lodi a odešli za ním.

Francisco Bayeu y Subías (1734–1795): Sv. František Saleský

hodným sebeovládáním setrval v „*duchu laskavosti, který uchvacuje srdce a získává duše*“, takže i v kritických situacích bylo na něm vidět pouze duševní rovnováhu a přátelskost, vlastností pro něho příznačných. Když jednou pobouření lidé biskupa důrazně vyzývali, aby se přece energicky bránil, on klidně odvětil: „*Chcete snad, abych za čtvrt hodiny ztratil tu trochu mírnosti, kterou jsem nabýval dvacet let a která mě stála tolik námahy?*“

Na svých cestách zažíval František různé, často nepříjemné situace. Tak tomu bylo i koncem roku 1605. František, vysílen nadměrnou námahou a horečkou, se zastavil v jistém vesnickém hostinci. Z vedlejší místnosti zaslechl rozčilený hlas, který na něho nadával a s posměchem říkal: „*Tento svatý tlustoch vůbec není nemocný. Je lenivý!*“ Když se biskup dozvěděl, že hlas patří synovi známého ženevského lékaře, poprosil mladého přesvědčeného kalvince, aby přišel k němu a změřil mu tlak, prý jen zřídka se mu naskytne příležitost osobně potkat tak nadaného studenta medicíny. Mladý muž rozpačitě vešel k biskupovi a při vyšetření se oba dali do řeči. František Saleský na něj tak zapůsobil, že se setkali i během následujících dní a student medicíny později konvertoval na katolickou víru.

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Mk 1,14–20

Když byl Jan (Křtitel) uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. obraťte se a věrte evangeliu.“ Když šel podél Galilejského moře, uviděl Šimona a jeho bratra Ondřeje, jak loví v moři; byli

Stalo se také, že biskup potkal jistě-
ho advokáta, autora ponižujícího hano-
pisu na ženevského disputátora. Fran-
tišek Saleský – v síle své hluboké lásky
k Bohu – mu vlídným a laskavým tónem
řekl: „Vy mi jen a jen škodíte, milý pane,
a všemi možnými způsoby se pokoušíte na-
padat mé dobré jméno. Vím o všem a rád
to snáším. Vidíte, přáteli, i kdybyste mi vy-
píchl jedno oko, ještě bych se tím druhým
na vás díval vlídně; vždyť také vy patříte
k Božím dětem.“

Světce odhalil své mistrovství: „Uzavřel
jsem smlouvu se svým jazykem. Nebudu se
více rozhořčovat pro ta či ona uštěpačná slo-
va, řeči, co ten anebo onen... na mě řekne,
ani pro urážku, kterou mě ten či onen potu-
pil. Budu však mluvit a konat tak, abych si
ho získal... ty, kdo mi ubližují, získám las-
kavým jednáním... budu o nich dobře hovo-
řit a prosit za ně u Boha.“ – „Někteří lidé
se mylně domnívají, že je přetvářkou a pod-
vodem chovat se přátelsky vůči lidem, kte-
ří nám nejsou sympatičtí, a svým projevem
jim prokazovat upřímnou a srdečnou lás-
ku. To však není pravda. Za to, že pocítíme
antipatii, nemůžeme... ale zapřeme ty-
to pocity, jako by nám byly cizí.“

S velkým porozuměním pro lidskou
slabost ukazuje i nám tento velký znalec
duší a „učitel lásky“ cestu svatosti všed-
ního dne: „Do značné míry spočívá naše
dokonalost v tom, že se navzájem snášíme
v našich nedokonalostech,“ a stále častěji
se mlčky povzneseme nad malá „bodnu-
tí“ ze strany druhých, namísto toho, aby
nás to hned vykolejilo. K tomu je však
potřeba „moře trpělivosti... s celým světem
a v první řadě s námi samotnými“. Jak rych-
le se nám stává, že jsme nespokojení sami
se sebou, skleslí na duchu, vzdáváme se
a následně nelaskavě reagujeme na dru-
hé! Z vlastní zkušenosti nám sv. Franti-
šek dává potěšující radu, když navzdory
vynaloženému úsilí a dobrému předsevze-
tí pochybíme a padneme: „Rozumně bych
napomenul své srdce a napravoval láskou:
»Vidíš, nešťastné srdce, že jsme spadli do já-
my, které jsme si tolikrát umínili vyhnout se.
Vstaňme... prosíme Boha, aby se nad námi
smiloval.« Skloň se před Bohem... a s vel-
kou důvěrou v jeho milosrdenství se vrať na
cestu ctnosti.“

Z Vítězství Srdce 148/2022
přeložil a upravil dd-

Být svatý?

Když se díváme na obrazy svatých a světců, které září krásou a světlem, často se nám zdá, že jsou světci příliš vzdáleni od světa. Jakou svatost vlastně vyznačují a jak je taková svatost vůbec možná?

Pravý význam svatosti

Nesmíme se nechat odradit, když se
díváme na dokonalé tváře svatých, kteří
na nás shlížejí z obrazů nebo z chrámo-
vých oken. Ovšem ne vždy jsou světci
zobrazení právě tak. Například v ka-
tedrále v Chartres jsou na oknech vy-
obrazení starozákonní světci, jak nesou
na svých ramenou světce novozákonní.
Mnohem méně životná nám připada-
jí zobrazení z 19. století: světci stojí ve
svých výklencích a podstavicích strnule
jako velikonoční paškál a působí jako ně-
co pro obyčejného člověka nedosažitel-
ného. Ale svatost je něco jiného. To po-
znáváme, když se zahlubáme do života
světců. Věřím, že žijeme v době, ve kte-
ré je kolem nás spousta světců. Svatý je
především lidská osoba, muž nebo žena,
kteří se nijak nevznáší nad zemi. Svatým
se stává člověk ze svého hříšného lidství
skrze Boží milost. Někteří lidé jsou pří-
mo šokováni, když jim řeknu, že i svatí
mají své chyby. My si představujeme svě-
tce jako bezchybné, neporušené, dokona-
lé lidi, ale to není správné. I svatí mají
chyby. Neboť svatý je především člověk
se svým temperamentem a svými hříchy.

Ale proč je potom napsáno „Buďte sva-
tí, protože já jsem svatý“? Když je Bůh
bez viny, pak by i svatý měl být bez viny,
aby byl obrazem svého Boha. Jak se tedy
dá vysvětlit, že i svatý má chyby? Žádný
člověk nemůže o sobě tvrdit, že je svatý.
Nikdo nemůže prohlásit svatost za své
vlastnictví, protože jedině Bůh je Svatý.

„Svatý“ zní v hebrejštině „kadoš“, a to
znamená „odložený“, „vyňatý“. V dějinách
spásy je izraelský národ „vyvolený“, vy-
ňatý, ale to neznamená, že všichni židé
jsou svatí. A přesto to byl národ, do kte-
rého chtěl Bůh vložit Ducha své svatosti.
Podobně můžeme říct, že svatý je „vyhra-
zen“ pro Boha. Zasněl se Bohu.

Toto „sebeuposvěcování“ se má v na-
šem životě ustavičně uskutečňovat tím,
že se zřikáme vlastní ctižádosti, svých

vlastních přání a podobně. Dříve se to-
mu říkalo „umrtvování“. Člověk stále ví-
ce opouští sám sebe, aby vstupoval do Bo-
ha, do Kristova těla.

Svatost je prožívání křestní milosti

Svatost získáváme jako dar. Všichni
lidé jsou povoláni ke svatosti. Při křtu je
nám darována posvěcující milost. Dovo-
líme-li, aby křestní milost v nás byla ži-
votná a působila, máme podíl na pohy-
bu posvěcování. Světce bychom mohli
nově definovat: Je to pokřtěný, ve kte-
rém se křestní milost plně rozvíjí. Každý
člověk je povolán k tomu, aby se stal sva-
tým. Jak církev, tak svět potřebují svaté.
Svatost, která je člověku darována, není
určena pro něho samého, nýbrž pro cír-
kev. Svatost svatých září v církvi, a ta má
pak velký vliv na svět. Pomysleme napří-
klad na matku Terezu. Skrze ni získala
církev velký lesk. Tisíce sester a bratří ná-
sledují její příklad a cestu modlitby, odří-
kání a bliženské lásky. Jsou něco jako iko-
ny Kristovy lásky, které působí mezi těmi
nejubožejšími, a tak jsou ozdobou církve.
Svatost tu nebyla darována, aby se něja-
ká Anežka stala matkou Terezou a získala
čestné místo v nebi, nýbrž je to dar, kte-
rý je naprosto nezbytný pro samu církev.

Všichni jsou povoláni ke svatosti

Naše touha po svatosti musí být živena
láskou k Bohu a k bližním, touhou shro-
máždit všechny lidi a proměnit a posvě-
tit je. Naše generace si musí být vědoma,
že jejím úkolem je vydat světce, protože
naše generace se musí stát generací sva-
tých. Nejsme zvyklí poslouchat něco ta-
kového. Ale já věřím, že je důležité cestu
ke svatosti představovat nikoliv jako ne-
dostupnou, schůdnou jen pro dokonalé,
nýbrž zvát ke svatosti každého člověka.
Svatost je posledním cílem každého křes-
ťana a tím, že se člověk stává svatým, vra-
cí se ke svému nejvlastnějšímu povolání.

Je útěchylné, když si uvědomujeme, že všichni pokřtěni s Kristem zemřeli a vstali z mrtvých. S ním vstaneme z mrtvých a v nebi budou jen sami svatí. Bez této svatosti nikdo nespátří Boha, říká nám apoštol. Všichni jsme povoláni vidět Boha, Boží slávu, dívat se na nebeskou církev. Všichni jsme tedy povoláni, abychom se stali svatými, i když snad až po smrti. Jednoho dne budeme svatí: všichni, kdo přijímají Boží milosrdenství, i ti největší hříšníci budou v nebi svatí.

Proč jsou jen někteří lidé svatořečeni, když na světě je určitě mnohem více svatých? Bůh nám dává jako dar vzory: sv. Maxmiliána Kolbeho, sv. Františka z Assisi, sv. Pavla – je nazýváme velkými světci, kteří žili jako vzor toho, k čemu jsou povoláni všichni. Nabízí je s jejich ctnostmi Božimu lidu jako vzory. Ale je důležité vědět, že každý svatý měl svůj zvláštní úkol. Když si tedy někdo řekne: „Miluji Ježíše. Chci patřit na Boha. Chci se stát svatým!“ a pak se všemožně snaží být jako Terezička nebo sv. Jan od Kříže, nikdy toho nedosáhne, i když se o to bude velice snažit. Protože každý člověk má od Boha jiný úkol.

Boží milost působí v lidské slabosti

Největší svatou všech dob je přirozeně Panna Maria. Od jejího početí si ji Bůh připravoval. Celý život ji vedl. Byla připravována na velký úkol stát se novou Evou, Matkou nového Adama.

Lidé, kteří se stali svatými později, vyjadřovali často již jako děti touhu po svatosti. Touto touhou všechno začíná, v ní se ukazuje působení Boží milosti. Svatému Pavlovi Pán řekl: „Postačí ti moje milost.“ Tato milost v nás pracuje. Jak by člověk mohl mít tuto touhu po svatosti, a přitom by nepropadal omylu, že jí může dosáhnout vlastními silami? Jak můžeme nechat v sobě působit Boží milost? Vzpomínám si na několik lidí, kteří mě prosili o radu. Řekli mi: „Už od dětství jsem chtěl být svatým. Často jsem ztrácel odvahu, ale pak jsem vstoupil do řeholní společnosti, protože se mi zdálo, že tam jsou nejlepší předpoklady pro svatost: nejvíce ctností, lásky k bližním, umrtvování atd. Ale po nějakém čase jsem zeslábl a od té doby je všemu konec.“ – „Nikoliv,“ říkám těmto lidem, „právě naopak, právě teď má u vás Bůh svou šanci.“

Nějaký manželský pár si může v lidské rovině velmi dobře rozumět. Je to jakási spřízněnost bytostí. Ale po určitém čase přijde bod, ve kterém si jeden řekne: „Ten partner už není takový, jako když jsem si jej zvolil... to už není ta žena, se kterou jsem se oženil!“ Právě to je okamžik, kdy začíná správně jejich společná cesta ke svatosti. Zde začíná křesťanské manželství jako něco nadpřirozeného, krásného, tajemného a zcela ve spojení s Ježíšem a s církví. Církev v sobě nese veliké tajemství. Totéž platí pro cestu ke svatosti.

Je zapotřebí času a mnoho milostí

Bůh si dává načas, aby si připravil své svaté. V tomto ohledu jsou si všichni velcí svatí rovni. Bůh si nechává často mnoho let a tento čas přípravy se zdá být protikladem k tomu, co se z těchto lidí má stát. Vzpomínám si na sv. Alberta z Polska, který byl teprve nedávno svatořečen, nebo na Jeana-Jacquese Olieru, zakladatele kněžských seminářů ve Francii. To platí o Františku Marii Libermannovi. V okamžiku, kdy chtěli začít svou činnost, u P. Libermannu v předvečer jeho kněžského svěcení, byli Bohem „raněni“, přesně tak jako Jákob v zápase s andělem. A pak to může trvat měsíce, roky, někdy i třicet let! Bůh působí v duši vyvoleného člověka určitým způsobem, který bourá všechny jeho jistoty.

Musíme nasadit své síly, abychom se stali svatými, ale nikdo toho nedosáhne sám. Mnozí svatí prožili hodně let svého života jako nemocní. Říkali jim, že se svým zdravím se nemohou do ničeho pouštět, že se musí šetřit. Vzpomeňme si na Maxmiliána Kolbeho, nad kterým již ve 24 letech lékaři lámali hůl. Podobně sv. František Saleský, který měl nevléčitelnou chorobu. Také Matka Tereza musela, stejně jako jiní svatí, strávit určitý čas v sanatoriu. Neměla už vůbec žádné síly. Zůstala jako Jákob až do konce svého života zraněna. Svatí jsou oslabeni a po celý svůj život nemohou spoléhat na své vlastní síly, budovat na svých vědomostech, nýbrž pouze na nebi, na síle, která odtud přichází.

Zeptáte se: „To musí člověk automaticky trpět, aby se mohl stát svatým?“ A znáte nějakého svatého, který netrpěl? Takoví nejsou, a to z hned z několika důvodů. Především každý svatý je důvěrným přítelem Ježíše Krista, neboť svatost není nic jiného než účast na mystickém těle Kristově. Přirozeně, svatý prožívá Kristovu radost i mimo utrpení. Prožívá tajemství plná radosti a slávy, prožívá úžasné hodiny, ve kterých má účast na Boží slávě, okamžiky vytržení, vidění atd. Prožívá obdivuhodnou blaženost, když vidí, jak Bůh působí v chudých. Ale současně nese svatý na sobě Kristovo utrpení. Dokud lidé na zemi trpí, bude i Kristus trpět. Svatí

Giovanni di Ser Giovanni (1406-1486): *Madonna s Dítětem a zástupem hrajících andělů*

podle svého úkolu přijímají účast na Kristově utrpení. Aby zažili skutečný soucit, ožívá v nich soucit s trpícím Kristem. Svatí nutně trpí, protože trpí svět.

Bůh neformuje své svaté kovářským kladivem

Svatý farář arský říká: „Aby se člověk stal svatým, potřebuje čas a mnoho utrpení. Proč potřebuje čas? Bůh nepracuje s kovářským kladivem. Krok za krokem utváří vůli dotyčné osoby, a to s jejím souhlasem. I z toho důvodu trvá tento proces dlouho, protože Bůh nikoho nenutí. Teprve pozvolna říkáme Pánu »ano«, »pokračuj«. Někdy klademe po celé měsíce odpor a říkáme: »Ne, to bych neunesl.« Ale náhle ucítíme, že Bůh nás miluje a ví, co potřebujeme. Potřebuji přesně to, co se nyní stane. A pak řeknu: »Udělej se mnou, co chceš Ty!«

Utrpení nespočívá v tom, že bychom nemohli vidět Boží světlo tak, jak bychom chtěli. Bůh do nás vložil velkou touhu po svatosti a on jí dává vzrůst.

Dělat všechno z lásky

Jak ale můžeme konkrétně jít po cestě svatosti? Někdy se nám zdá, že to trvá velice dlouho, protože my jsme plní předsudků. Myslím, že nejlepší praktický návod ke svatosti jsou malé rady, které nám dává Terezička z Lisieux. Vedou k odevzdanosti. Terezička se odevzdala beze zbytku. Přestala říkat: „Já chci!“ Nikdy neříká: „Já chci udělat pro Boha to nebo ono.“ Jeden Terezičin návod říká: dělat všechno z lásky, např. z lásky zvednout ze země jehlu, pozametat z lásky chodbu, všechny takové maličkosti. Je třeba také vědět, že svatými se nemůžeme stát v osamění. Svatými se stáváme skrze druhé. Tyto malé rady jsou velmi cenné a klíčem k nim je důvěryplná odevzdanost. Být opět jako malé děti a nechat v nás působit Boha. Konkrétněji to není možno vyjádřit.

Musíme se bát svatosti?

Co na mne vždy silně zapůsobí, je toto: Když evangelizujeme a proneseme malý dotaz, kdo miluje svaté, říkají skoro všichni: „Já, já!“ A když se dále zeptáme: „A chcete být svatí?“, hlásí se sotva dva nebo tři. Zdá se, jako by svatost vyvolávala strach. Proč? Můžeme to vysvě-

lit tak, že život svatých se zdá být moc přísný. Maxmilián Kolbe zemřel v koncentračním táboře a my nemáme chuť jej v tom následovat. Svatého Jana od Kříže uvěznil vlastní spolubratři. Všechny ty zkoušky! Cesta ke svatosti je však také cestou radosti. Svatý Pavel říká, že *utrpení tohoto času nejsou ničím proti budoucí radosti*. Žádný svatý by nechtěl s nikým měnit. Jsou dva druhy mučednictví: násilné, rychlé, tato proměna v planoucím žáru, a pak mučednictví malých plamíneků, mučednictví lásky, které trvá po celý život.

Ve filmu *Quo vadis?* slyší Nero, jak si mučedníci uprostřed muk zpívají, a ptá se: „Kdy už konečně přestanou?“ A když v Koloseu sestoupí mezi pozůstatky ubohých křesťanů, vidí na jejich tvářích úsměv. Bůh dává to, oč jej prosíme. Miluje nás tak něžně, jako otec miluje své děti, a tiskne mučedníky láskyplně na své srdce. Dává jim zážitky a útěchy, které jsou mnohem více než radosti tohoto světa. Kolik starých nemocných lidí, kteří žijí v Bohu, se z nitra usmívá a s nikým na světě by nechtěli měnit! Jsou mnohem šťastnější než mnoho zdravých lidí, kteří nevědí, jak najít své štěstí, anebo se honí za velmi pomíjejícími věcmi. Bůh dává trpícím potřebnou milost; svatost není nic nedostupného. Proč máme strach ze svatosti? Protože se bojíme utrpení. Až si ujasníme, že „utrpení tohoto času nejsou ničím proti budoucí slávě, která se zjeví na nás“ (Řím 8,18), pak zmizí tato překážka strachu a dostaneme chuť stát se svatými.

Kdo miluje Boha, miluje život, stvoření, skutečnost. Svatí jsou nám docela blízko. Jediný rozdíl je v tom, že se dostatečně neodevzdáváme, abychom nechali v sobě působit Boha. Snad nejsme také dostatečně zamilovaní. Velkou hnací silou, která nás uschopňuje, abychom toužili po svatosti, a která nás k ní přivádí, je láska. Klíčovým slovem je láska: milovat a být milován, chápat, jak velice nás Ježíš miluje.

Jakmile to prožijeme, budeme jako cizoložnice z evangelia. Nezbude nám nic jiného, než zahrnout Ježíše polibky a nechat se naplnit láskou.

*Z Feu et Lumière 50 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

TEOLOGICKÁ FAKULTA JIHOČESKÉ UNIVERZITY MÁ NOVÉHO DĚKANA

Akademický senát Teologické fakulty Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích dne 6. prosince 2023 na svém zasedání zvolil kandidáta na funkci děkana pro období 2024–2028. Stal se jím doc. Michal Opatrný, Dr. theol., dosavadní proděkan TF JU pro vědu a rozvoj. Při hlasování byl zvolen 11 hlasy, 1 senátor/senátorka se zdržel/a hlasování. Děkana jmenuje na návrh akademického senátu fakulty rektor JU.

Michal Opatrný se narodil roku 1978 v Praze, kde v 90. letech vystudoval Střední průmyslovou školu stavební Josefa Gočára. V letech 1997–2002 studoval teologii na Jihočeské univerzitě, v roce 2008 získal doktorát na Katolické teologické univerzitě v hornorakouském Linci. Habilitoval se v roce 2013 na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích. Zde působí na Katedře sociální a charitativní práce, kterou vede od roku 2013. Odborně se zajímá o témata na pomezí teologie a sociálních věd, přednáší pastorální teologii a sociální práci. Od roku 2010 je proděkanem Teologické fakulty JU pro vědu, od roku 2016 pro vědu a rozvoj.

V roce 2018 získal Humboldtovo stipendium pro zkušené vědecké pracovníky, díky kterému mohl v roce 2019 uskuptečnit stáž na Albert-Ludwigs-Universität Freiburg v jihoněmeckém Freiburgu.

*Zdroj: Biskupství českobudějovické
(Redakčně upraveno)*

O Božím slově

- dokončení homilie papeže Františka ze str. 2

není určeno jen izraelským spravedlivým, ale všem; chce být nablízku vzdáleným, chce uzdravovat nemocné, chce zachraňovat hříšníky, chce shromážďovat ztracené ovce a pozvedat ty, jejichž srdce jsou unavená a utlačovaná. Ježíš zkrátka „překračuje hranice“, aby nám ukázal, že Boží milosrdenství je určeno všem. Nezapomínejme na to: Boží milosrdenství je pro každého, Boží milosrdenství je pro mě – toto může říci každý z nás.

Tento aspekt je i pro nás zásadní. Připomíná nám, že Slovo je dar určený všem, a proto nikdy nemůžeme omezit jeho pole působnosti, protože mimo všechny naše kalkulace klíčí spontánním, neočekávaným a nepředvídatelným způsobem (srov. Mk 4,26–28), cestami a v čase, které zná Duch Svatý. A pokud je spása určena všem, i těm nejvzdálenějším a nejztracenějším, pak se hlásání Slova musí stát hlavní prioritou církevního společenství, jako tomu bylo pro Ježíše. Ať se nám nestane, že bychom vyznávali Boha s širokým srdcem a byli církví s úzkým srdcem; to by bylo – dovolím si říci – prokletí: vyznávat Boha s širokým srdcem a být církví s úzkým srdcem. Ať se nám nestane, že bychom hlásali spásu pro všechny a přitom znemožňovali cestu k jejímu přijetí; ať se nám nestane, že bychom věděli, že jsme povoláni přinášet hlásání Království, a zanedbávali Slovo a rozptylovali se v tolika sekundárních činnostech a sekundárních debatách. Učme se od Ježíše stavět Slovo do středu, rozšiřovat své hranice, otevírat se lidem, vytvářet zkušenosti setkání s Hospodinem s vědomím, že Boží slovo „nekrytalizuje v abstraktních a statických formulích, ale zná dynamické dějiny složené z lidí a událostí, ze slov a činů, z vývoje a napětí“.

Nyní přejdeme k druhému aspektu: Boží slovo, které je určeno všem, vyzývá k obrácení. Ježíš ve svém kázání opakuje: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo nebeské království.“ (Mt 4,17) To znamená, že Boží blízkost není neutrální, jeho přítomnost nenechává věci tak, jak jsou, není tu proto, aby obhajovala poklidný život. Naopak, jeho slovo námi otrásá, znepokojuje

nás, provokuje nás ke změně, k obrácení: uvádí nás do krize, protože „je živé, účinné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč [...] a Boží slovo rozeznává city a myšlenky srdce“ (Žid 4,12). A tak Slovo jako meč proniká životem, dává nám rozeznat pocity a myšlenky srdce, dává nám poznat, kde je světlo dobra, kterému je třeba dát prostor, a kde naopak houstne temnota

neřestí a hříchů, s nimiž je třeba bojovat. Slovo, když do nás vstoupí, proměňuje naše srdce a mysl, mění nás, vede nás k tomu, abychom svůj život zaměřili na Boha.

Zde je Ježíšova výzva: Bůh se ti přiblížil, uvědom si jeho přítomnost, udělej místo jeho slovu a změni se ti pohled na tvůj život. Chtěl bych to říci také takto: Postavte svůj život pod Boží slovo. Tak nám to ukazuje církev: všichni, dokonce i pastýři církve, jsou podřízeni autoritě Božího slova. Nikoliv našim vlastním zálibám, tendencím a preferencím, ale jedinému Božímu slovu, které nás formuje, obrací a žádá, abychom byli sjednoceni v jediné Kristově církvi. Bratři a sestry, můžeme si tedy položit otázku: Kde můj život nachází směr, odkud čerpá svou orientaci? Z mnoha slov, která slyším, z ideologií, nebo z Božího slova, které mě vede a očisťuje? A jaké aspekty ve mně vyžadují změnu a obrácení?

A konečně – třetí krok – Boží slovo, které je určeno všem a vyzývá k obrácení, tvoří zvěstovatele. Ježíš totiž procházel podél břehu Galilejského jezera a volal Šimona a Ondřeje, dva bratry, kteří byli rybáři. Svým slovem je zve, aby ho

následovali, a říká jim, že z nich udělá „rybáře lidí“ (Mt 4,19): už nejen odborníky na loď, síť a ryby, ale i odborníky na hledání ostatních. A stejně jako se při plavbě a rybolovu naučili opouštět břeh a své lidi, vrhat síť na moři, stejně tak se stanou apoštoly schopnými plout na otevřeném moři světa, vydávat se vsříc svým bratřím a sestrám a hlásat radost evangelia. V tom spočívá dynamika Slova: vtahuje nás do „sítě“ Otcovy lásky a činí z nás apoštoly, kteří cítí neodolatelnou touhu přibrat každého, koho potkají, na loď Království. A to není proselytismus, protože tím, co volá, je Boží slovo, ne naše slovo.

Proto i my dnes poslechněme pozvání, abychom byli rybáři lidí: cítíme se být povoláni samotným Ježíšem, abychom hlásali jeho slovo, vydávali o něm svědectví v každodenních situacích, žili ho ve spravedlnosti a lásce, byli povoláni „ztělesnit ho“ tím, že se dotkneme těla těch, kteří trpí. To je naše poslání: stát se hledači ztracených, utlačovaných a sklíčených, přinášet jim ne sebe, ale útěchu Slova, znepokojující hlásání Boha, který přetváří život, přinášet jim radost z vědomí, že on je Otec a obrací se ke každému, přinášet krásu ze slov: „Bratře, sestro, Bůh se ti přiblížil, naslouchej mu a v jeho slově najdeš nádherný dar!“

Bratři a sestry, rád bych vás na závěr vyzval, abyste jednoduše poděkovali těm, kteří se usilovně snaží o to, aby se Boží slovo dostalo zpět do centra dění, aby bylo sdíleno a hlásáno. Děkuji těm, kteří ho studují a prohlubují jeho bohatství; děkuji pastoračním pracovníkům a všem křesťanům, kteří se podílejí na naslouchání a šíření slova, zvláště lektorům a katechetům: dnes některým z nich uděluji tuto službu. Děkuji těm, kteří zareagovali na má mnohá pozvání, aby si všude s sebou brali evangelium a každý den ho četli. A nakonec zvláštní poděkování jáhňům a kněžím: Děkuji vám, drazí bratři, že jste nedopustili, aby svatý lid postrádal potravu Slova; děkuji vám, že jste se zavázali ho meditovat, žít a hlásat; děkuji vám za vaši službu a vaše oběti. Kéž je pro nás všechny sladká radost z hlásání slova spásy útěchou a odměnou.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs>
(Redakčně upraveno)

Heřman Josef (15)

Zrovna moc příjemně Heřmanovi nebylo po té nedobrovolné koupeli a byl by určitě pihovatému spolužákovi i přes jeho řeholní oděv dal pár výchovných lekcí svými pěstmi, kdyby právě v tomto okamžiku nepřišel jeden starší žák: „Máš jít ihned k panu proboštovi!“ řekl.

„K proboštovi?“ zakuckal se chlapec a vytřepával si vodu z vlasů. „Takhle mokrý tam přece nemůžu...?“

„Když pan probošt řekne ihned, tak tím míni ihned!“ poučil jej starší žák.

Heřmanovi spolužáci úplně ztichli, když slyšeli slovo probošt. Tiše se rozezpouplili a udělali místo svému kamarádovi.

„Tentokrát jste to trošku přehnali!“ napomenul je starší student.

„Jestli to na nás řekne proboštovi, tak s námi jistě zatočí jako s betlémskými neviňátky!“ pronesl zasmušile Antonín, malý černovlasý latinář.

Když Heřman přišel do proboštovy cely, četl přísný pán kláštera dopis, který mu předal posel kolínského arcibiskupa. Trvalo to dlouho, než zvedl oči a podíval se na chlapce, z jehož oblečení crčela voda. Jeho obličejem proběhlo zvláštní cukání. Slyšel ten křik a jistě věděl, co to má znamenat. Na chvíli zavřel oči. Ano, přesně tak to bylo, když přišel on jako malý klučina do kláštera. Tehdy mu také udělili „klášterní křest“ a také byl vzápětí zavolán k proboštu Evervinoovi. Ten s ním prováděl stejnou zkoušku, jakou si teď nachystal na Heřmana. Probošt byl napjatý, jestli ten chlapec, který před ním stojí, také tak dobře obstojí jako tehdy on.

„Jak to, že jsi tak mokrý?“ zeptal se přísně.

„Já... já... já jsem spadl do vody!“ koktal Heřman.

„A nepomohl ti náhodou někdo?“ zkoušel ho probošt. To byla rozhodující otázka. Chlapec před ním sklonil hlavu a mlčel.

„Neslyšel jsi, na co jsem se tě ptal?“ hromoval Ulrich.

Tu Heřman zvedl hlavu, dlouze a prosebně se podíval svými jasnými očima na přísného pána kláštera, a probošt porozuměl tiché prosbě chlapce. Přejel si rukou přes obličej a pokračoval:

„Vypadá to, že jsi dost nešikovný chlapec, když jen tak hned spadneš do vody. Máš ještě jiné oblečení?“

„Ne,“ odpověděl Heřman.

„Tak běž k bratru Wilhelmovi, ať ti dá klášterní hábit. Můžeš ho nosit, než uschnou tvoje šaty. Pak si ho ale zase svlečeš, neboť nosit řeholní hábit je čest, a tu si musíš nejprve vysloužit.“

Přesto Heřman zčervenal radostí, že bude smět poprvé obléci svatý šat.

„Pak jdi do severní věže!“ poručil dále probošt. „Nad kapli sv. Michala je knihovna. Tam jsou ve druhém regálu vpravo v nejspodnějším rohu knihy svatého Augustina, vázané ve vepřové kůži. Přines mi první díl.“

„Ano, ctihodný pane!“

„A ještě něco! V klenbě věže se usídlili různí ptáci, netopyři a sovy. Běž a vyžeň je z věže!“

„Ano, ctihodný pane!“ odpověděl Heřman, kterému tento příkaz připadal velmi zvláštní.

O něco později stoupal Heřman, oděný do krásného bílého hábitu, do severní věže. Knihovnu našel hned. Až do stropu stály knihy ve vysokých regálech. Většina byla napsána latinsky, to poznal Heřman z titulů na hřbetech. Jistě je probošt všechny přečetl; pomyslel si, žádný div, že je tak vrásčitý, nerudný a pokřivený. Po dlouhém hledání objevil svatého Augustina, vzal si svazek vázaný ve vepřovici pod paži a stoupal výš do věže.

Schody byly velice úzké a tak točité, že se člověku snadno mohla zatočit hlava. Navíc tu byla tma, že si člověk neviděl ani na špičku nosu. Levou rukou se Heřman pevně držel lana, které viselo shora a které nahrazovalo zábradlí. Srdce začalo chlapci zrychleně tlouct.

Konečně uviděl pruh světla, který vycházel z úzkého věžního okénka. Dále stejně musel pokračovat tmou. Další úzké okénko. Heřman se chtěl rozhlédnout, proto vylezl na široký okenní výklenek. Vítr foukal oknem a rozčuchal mu vlasy. Heřman sevřel rty, úplně se vyklonil a díval se do širé krajiny, která jako by mu ležela u nohou.

Bylo vidět pahorky, lesy a louky Eifelských hor, vážně tmavé jedlové lesy. V dá-

li viděl Heřman sedm vrchů nad městem Bonn u Rýna. Tam, v šedém pásu oparu a mlhy, to je jistě Kolín. Kolín! Tam je maminka. Copak asi teď dělá? Určitě má zase rozpraskané ruce ze samého umývání. Nebo stojí u brány svatého Mergena a mluví s paní Iburgou? Jistě se o něho už zajímala. A taky je tam někde táta, pracuje ve svém krámu, aby zajistil obživu. Možná, že špička věže, kterou Heřman matně vidí v modravé dálce, je věž kostela svatého Mergena. Tam je oltář Naší milé Panny Marie, které daroval svoje jablko.

Ano, to byl Kolín, domov. Tam bylo všechno jiné než zde, v klášteře ve Steinfeldu. Heřman si to představoval úplně jinak. Ty dva dny, které zde prožil, mu nic dobrého nepřinesly. To vše Heřmanovi znovu prolétlo hlavou. Tady byl probošt, který byl vždy zamračený a na uvítanou mu dal vyklidit hnůj ze stáje, spolužáci, kteří ho nevybíravě hodili do vody, temná věž, ze které měl vyhnat netopyři, a ti se určitě brzy vrátí.

Heřmana napadaly chmurné myšlenky. Neměl by raději jít zpět domů, stejnou cestou, kterou sem přišel? Nápor větru se opřel chlapci do tváře. Eifelský vítr, to říkal bratr Eberhard: ano, eifelský vítr je ostrý a nepříjemný společník. Ale měl by se ho člověk zaleknout? „No co! Přece nejsem nějaké miminko! Nějak to půjde!“ říkal si Heřman. Teď začal zuby a vyběhl posledních pár schodů až do klenutí věže.

Ve všech koutech seděly spousty opeřenců, sovy poplašeně houkaly a dívaly se na něj svými velikými očima. Na všech trámech viseli hlavou dolů spící netopyři. Jeden z nich se probudil a přelétl chlapci tak blízko obličejem, až se dotknul jeho tváře. Heřmanovo srdce se plnilo strachem a odporem. Ale Heřman vzal Augustina pevně do rukou a začal jím tu havěť vyhánět. Celá klenba se chvěla křikem a máváním křídel ptáků a netopyřů. Ale všichni z věže vyletěli.

(Pokračování příště)

*Podle W. Hünermann:
Hermann Josef,
der Mönch von Steinfeld.
Verlag der Buchgemeinde,
Bonn 1939*

Pondělí 22. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (66. díl): Alenou Krejčovou **7:05** Nerez a Lucia: Opava, kostel sv. Václava **7:50** Historie sklářství v Karlovině **8:15** Buon giorno s Františkem **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Folklórní svět Lubomíra Páříčku **9:40** Outdoor Films s Lubomírem Pavelčákem: Fotografování je jeho vášeň **11:00** Na startu: S Jakubem Tichým **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat (11. díl): Ať je požehnan navěky! **13:20** Absolventi: Karol Marko **14:00** Noční univerzita: Adam Viktora – Jan Dismas Zelenka – známý, neznámý **15:25** Jan Palach – poselství **16:00** V souvislostech **16:20** Průplav Božího přání **17:00** Dokořán: S Arnoštem Petráčkem **18:00** Sedmihlášky (77. díl): Ta naša Anča **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Svátba v Káně **18:13** Hermie a jeho přátelé: Buzbyho plážová párty **18:18** V pohorách po horách: Klíč – Lužické hory **18:30** Vezmi a čti: Prosinec 2023 **18:45** Zahradka písničkářů: Zahranice [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:45** Přejeme si ... **20:05** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás [L] **20:45** Plně hnízdo v Jihomoravském kraji [P] **21:15** Diecézní muzeum sakrálního umění v Blois [P] **22:10** Moudrost mnichů: Recept na podařený vztah **22:30** Kulatý stůl: Duchovní odkazy v Komenského knize Labyrint světa a ráj srdce **23:55** Večer chval (99. díl): Lamačské chvály **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 23. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (67. díl): Jaroslavem Pokorným **7:05** Můj chrám: Patrik Kunčar, Uherský Brod, Farní kostel Neposkvrněného početí Panny Marie **7:25** Silvestrovský gramofon aneb Pocta českým evergreenům **8:45** Setkání: Šimon Heller – kostel sv. Jakuba staršího v Jilovicích **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** V souvislostech **9:35** Dobrá firma **10:00** Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Blahoslavení chudí v duchu **10:50** Plně hnízdo v Jihomoravském kraji **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přijeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dokořán: S Ondřejem Kepkou **13:33** Naši – osobnosti lidové kultury – Eva Rejšková **14:00** Cvrlikání: Šansonika **15:05** Až na konec světa **16:10** Bohoslovci – Sloužit se všemi dary **16:40** Muzikanti, hrajte: Lidečanka **18:00** Sedmihlášky (77. díl): Ta naša Anča **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Zázračný rybolov **18:12** Hermie a jeho přátelé: Buzbyho hlasovací soutěž **18:15** Animované biblické příběhy: Eliáš **18:45** Setkání: MUDr. Róbert Teleky – Muzeum kardinála Štěpána Trochty ve Francově Lhotě **18:50** Zpravodajské Noeviny: 23. 1. 2024 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Unrest – Švýcarsko **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Madam zavíř **19:45** Přijeme si ... **20:05** Klapka: S Rychnovickou osmičkou [P] **21:10** Moudrost mnichů: Recept na problém pornografie **21:25** Terra Santa News: 17. 1. 2024 **21:45** Poutníci času **22:05** Yiddish Glory (Kanada/Rusko) **23:00** Zebra bez hřívky **23:30** Mistr houslař z Jestřabí **23:55** Rostislav Herrmann – Tušení řádu **0:15** Příběhy psané životem: Sen českého miliardáře **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 24. 1. 2024

6:05 Zpravodajské Noeviny: 23. 1. 2024 **6:25** Noční univerzita: Adam Viktora – Jan Dismas Zelenka – známý, neznámý **7:50** Benin – cesta návratu **8:05** Poletuchy: Na skok do Liberce **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:00** Okřídlení sousedé: Ptáci a skla **10:20** Práce jako na kostele **10:40** Libanon –

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Světlo v chaosu **11:10** Kaplani naděje: Sr. Pavla Hana Martínková **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přijeme si ... [P] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Diecézní muzeum sakrálního umění v Blois **14:00** Zpěváci: MFF Strážnice 2023 **15:40** Zpravodajské Noeviny: 23. 1. 2024 **16:05** ARTBITR – Kulturní magazín: Přivedli svět domů: Binkovi a Josef Gočár **16:15** S chutí přes práh **16:35** Groteský Harolda Lloyd: Náměsíčná nevěsta **17:05** Galandovci a Zdenko Horecký **17:30** Terra Santa News: 24. 1. 2024 [P] **18:00** Sedmihlášky (77. díl): Ta naša Anča **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Uzdravení ochrnutého **18:15** Strýček Emu **18:30** Daruj písničku [L] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přijeme si ... **20:05** Nebojte se...: Ptejte se kněze [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Blahoslavená rodina Ulmova **23:20** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? [P] **0:10** Generální audience papeže Františka **0:30** Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat (11. díl): Ať je požehnan navěky! **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 25. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (68. díl): Luborem Patschem **7:10** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: O Hlubince **8:35** Terra Santa News: 24. 1. 2024 **9:00** Živě s Noe [L] **9:15** Poutníci času **9:30** Kulatý stůl: Duchovní odkazy v Komenského knize Labyrint světa a ráj srdce **10:55** Burkina Faso – Vnitřní uprchlíci **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přijeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Silvestrovský gramofon aneb Pocta českým evergreenům **14:20** Generální audience papeže Františka **14:45** Groteský Bustera Keatona: Frigo staví dům **15:10** Poletuchy: Na skok do Liberce **16:00** Zpravodajské Noeviny: 23. 1. 2024 **16:20** Jak potkávat svět: S Jindřichem Štreitem **18:00** Sedmihlášky (77. díl): Ta naša Anča **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Povolání celníka Matouše **18:15** Ovečky: 4. neděle v mezidobí [P] **18:40** Prales ztřítka **19:10** Orient Express **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Dobře že to bolí **19:45** Přijeme si ... **20:05** Letem jazzem: Setkání dvou generací jazzmanů **21:15** Moudrost mnichů: Recept na výchovu **21:30** Na půli cesty **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Trendy ochrany přírody **0:35** 800 let Sekulárního řádu svatého Františka **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 26. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (69. díl): Bohumilem Kheilem **7:10** Kmochův Kolín 2019: Monsterkoncert blok A **7:55** Nebojte se...: Ptejte se kněze **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Nicu **10:20** Setkání: MUDr. Vít Kaňkovský – křížová cesta u Mysliboře **10:30** Přesah: O kultuře kolem nás i v nás **11:10** V pohorách po horách: Vítkovská vrchovina – Nízký Jeseník **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přijeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Zahradka písničkářů: Zahranice **13:15** Setkání s Komenským – Alfred Strejček **14:00** Dům ze skla? **15:00** Groteský Bustera Keatona: Frigo a kráva **16:25** Vitráže v kapli

Ducha Svatého **16:45** Klapka: S Rychnovickou osmičkou **18:00** Sedmihlášky (77. díl): Ta naša Anča **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Vyslání dvanacti apoštolů **18:15** Svatá Kateřina Sienská **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Makabejští (167–165 př. n. l.) **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **19:45** Přijeme si ... **20:05** Kulatý stůl: Svoboda a smysl oběti [L] **21:30** Moudrost mnichů: Samostatnost **21:45** Poletuchy: Na skok na hory **22:35** Lidé z cest **23:35** Irsko, hluboce zakořeněná víra **0:00** Cvrlikání (91. díl): Speciální díl na téma odvahy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 27. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (70. díl): Petrem Baranem **7:10** Made in Ružomberok **7:50** Sedmihlášky (77. díl): Ta naša Anča **7:55** Ovečky: 4. neděle v mezidobí **8:20** Animované biblické příběhy: Eliáš **8:50** Strýček Emu **9:00** Hermie a jeho přátelé: Milo, bezbožná kudlanka nábožná **9:40** Noční univerzita: Jan Špillar – Chození bez omrzení **10:25** Viac ako pieseň (6. díl): Lucia Launerová a píseň Malíčků stádo **10:40** Transport **11:15** Setkání: Eva Rajchmanová – Slovácká chalupa v Dolních Bojanovicích **11:25** ARTBITR – Kulturní magazín: Přivedli svět domů: Binkovi a Josef Gočár **11:40** Přijeme si ... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté u příležitosti Dne hasičstva – svátek sv. Floriána **13:25** Pod lampou **15:25** V pohorách po horách: Schareck – Vysoké Taury **15:35** Příroda kolem nás: Mezinárodní setkání sokolníků **16:00** Yiddish Glory (Kanada/Rusko) **16:55** Stano Lajda, žilinský výtvarník [P] **18:00** Slovo na neděli: 4. neděle v mezidobí [P] **18:20** Příběhy odvahy a víry: Otec a syn (12. díl): A Bůh řekl Abrahámovi... **18:50** V souvislostech [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Sunday piano – Nálada klidu **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Umirání zradou **19:45** Přijeme si ... **20:05** Outdoor Films [P] **21:35** Moudrost mnichů: Svoboda **21:55** Dekalog 1.: První přikázání **22:55** Varšava 1943–1944: Boj za svobodu **23:55** Nisko: Koncert na památku prvního transportu Židů z Ostravy **1:15** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 28. 1. 2024

6:05 Klapka s ... (71. díl): Martem Eslmem a Davidem Surým **7:10** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (168. díl): Trojka Zuzany Homolové **8:35** Slovo na neděli: 4. neděle v mezidobí **9:05** Filipinské rugby – hra o život **9:55** Okřídlení sousedé: Obyvatelé půd **10:10** Poutníci času: S Maxem Kašparů **10:30** Mše svatá [L] **11:40** Přijeme si ... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:20** Muzikanti, hrajte: Rožmitálská Venkovanka **14:30** Outdoor Films **16:05** Groteský Bustera Keatona: Frigo jako obětní beránek **16:35** Hermie a jeho přítel: Buzby a neposlušné děti **17:05** Ovečky: 4. neděle v mezidobí **17:30** Animované biblické příběhy: Eliáš **17:55** Sedmihlášky (76. díl): Vyskočilo slunéčko **18:00** Strýček Emu, speciál [L] **19:05** V pohorách po horách: Čertova kazatelna – Rychlebské hory **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Traveller – Jihovýchodní Asie **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Lenošeni zlé vždy není **19:45** Přijeme si ... **20:05** Sabina **22:00** Janáčkův máj – 40. ročník Mezinárodního hudebního festivalu: Klenoty evropské opery s Adamem Plachetkou **23:35** Dokořán: S Ondřejem Kepkou **0:25** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 22. 1. o 20:30 hod.: Fara v meste (Návrat, film TV LUX)

Ako prejavit pomoc bližným? Je to skutočne také ťažké? Aj udalosť umývania nôh, odohrávajúca sa na Zelený štvrtok, je výzvou pre známe postavy v pokračovaní seriálu Fara. Tentokrát sa charaktery ocitnú v prostredí veľkomesta. S vtipom, ale aj vážnosťou nám približia farskú atmosféru, kde chýba kostolník. Pán farár bude opäť konfrontovaný s aktuálnymi problémami a svojimi farníkmi.

Utorok 23. 1. o 20:50 hod.: Posvätné miesta kresťanskej viery (Kostol rozmnoženia chlebov a rýb, dokument)

V tejto časti seriálu navštívime oblasť Tabgha na severozápadnom brehu Galilejského jazera. Na pamiatku zázraku rozmnoženia chlebov na brehu jazera stojí kostol. Akými premenami prešiel v priebehu storočí, to sa už dozvieme v tejto časti.

Streda 24. 1. o 18:20 hod.: Quo vadis (Ľadová krása, publicistika)

Bývalá krasokorčuľarka, dnes uršulínka, sestra Mária Pavla Hudáčková, prináša krásu na ľadovú plochu, ale aj do skrehnutých a niekedy aj zamrznutých detských srdiečok. Pokúsi sa naučiť korčuľovať aj moderátora Palího Danka...)

Štvrtok 25. 1. o 18:30 hod.: Spojení vierou (publicistika)

V relácii Spojení vierou sa vám vždy snažíme ponúkať najrôznejšie autentické príbehy ľudí, ktorí odišli zo Slovenska a na nových miestach sa snažia žiť svoju vieru.

Piatok 26. 1. o 20:40 hod.: Poznačení Bohom: Svätá Katarína Sienská (dokument)

Katarína Sienská, dominikánka, ktorá sa zasvätila pomoci tým najbiednejším. Mystička, bojujúca za jednotu Cirkvi, ktorá písala listy pápežom a panovníkom svojej doby. Reholníčka, búrajúca predsudky o postavení žien v stredovekom kresťanstve.

Sobota 27. 1. o 20:30 hod.: Pedro Poveda – Svetlo z Guadixu (film)

Pedro Poveda – svätec, humanista, ale predovšetkým Kristov kňaz. Svojou mučeníckou smrťou na začiatku občianskej vojny v Španielsku vydal svedectvo viery.

Nedeľa 28. 1. o 20:40 hod.: Zlatá niť viery na Britských ostrovoch (2) (dokument TV LUX)

Trojdielna dokudráma približuje dejiny Katolíckej cirkvi vo Walese, kam prišli prví kresťania s rímskou armádou už v 2. storočí po Kristu. Priniesli vieru, ktorú nezničilo prenasledovanie, diskriminácia ani novodobý materializmus či relativizmus.

BREVIÁR PRO LAIKY

20. – 27. LEDNA 2024

Zmena v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 21. 1.		PO 22. 1.		ÚT 23. 1.		ST 24. 1.		ČT 25. 1.		PÁ 26. 1.		SO 27. 1.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1734	1953	1286	1426	1722	1941	1666	1883		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1734	1953	1286	1426	1723	1941	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1286	1427	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	813	914	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1735	1954	1287	1427	1724	1942	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	690	779	1049	1169	1065	1186	1735	1954	1287	1427	1290	1431	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1724	1943	1675	1894	1724	1943	1655	1886		
Závěrečná modlitba	690	779	1285	1425	1065	1187	1285	1425	1287	1428	1290	1431	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	792	890	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1287	1428	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1288	1428	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	690	779	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1287	1428	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
SO 20. 1.																
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1736	1955	1286	1426	1727	1946	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1289	1429	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1678	1897	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1737	1956	1289	1430	1730	1949	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	689	778	690	779	1059	1180	1074	1196	1737	1956	1289	1430	1291	1431	691	780
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1731	1950	1681	1900	1731	1950	1135	1261
Záv. modlitba	690	779	690	779	1285	1425	1075	1196	1285	1425	1287	1428	1290	1431	691	780
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 21. 1. – 3. neděle v mezidobí

1. čt.: Jon 3,1–5.10
 Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9
 Odp.: 4b (*Ukaž mi své cesty, Hospodine!*)
 2. čt.: 1 Kor 7,29–31
 Ev.: Mk 1,14–20

nebo votivní mše za jednotu křesťanů:

1. čt.: Dt 30,1–4
 Jer 31,10.11–12ab.13cd+14b
 Odp.: srov. 10c (*Pane, shromáždí svůj rozptýlený lid! Nebo: Aleluja.*)
 2. čt.: 1 Kor 1,10–13
 Ev.: Mt 18,19–22

Pondělí 22. 1. – nezávazná památka sv. Vincence

1. čt.: 2 Sam 5,1–7.10
 Ž 89(88),20.21–22.25–26
 Odp.: 25a (*Má věrnost a láska ho budou provázet.*)
 Ev.: Mk 3,22–30

Úterý 23. 1. – ferie

1. čt.: 2 Sam 6,12b–15.17–19
 Ž 24(23),7.8.9.10
 Odp.: srov. 8a (*Kdo je ten král slávy? Pán je král slávy.*)
 Ev.: Mk 3,31–35

Středa 24. 1. – památka sv. Františka Saleského

1. čt.: 2 Sam 7,4–17
 Ž 89(88),4–5.27–28.29–30
 Odp.: 29a (*Navěky mu zachovám svou milost.*)
 Ev.: Mk 4,1–20

Čtvrtek 25. 1. – svátek Obrácení sv. Pavla

1. čt.: Sk 22,3–16 nebo Sk 9,1–22
 Ž 117(116),1.2
 Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 16,15–18

Pátek 26. 1. – památka sv. Timoteje a Tita

1. čt.: 2 Tim 1,1–8 nebo Tit 1,1–5
 Ž 96(95),1–2a.2b–3.7–8a.10
 Odp.: 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*)
 Ev.: Lk 10,1–9

Sobota 27. 1. – nezávazná památka sv. Anděly Mericiové nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: 2 Sam 12,1–7a.10–17
 Ž 51(50),12–13.14–15.16–17
 Odp.: 12a (*Svoř mi čisté srdce, Bože!*)
 Ev.: Mk 4,35–41

K POUČENÍ I K OSVĚŽENÍ DUCHA

EUCHARISTICKÉ ZÁZRAKY VE SVĚTĚ
Carlo Acutis • Překlad Jaroslav Pouliček
Úvod Angelo Comastri, emeritní generální vikář
Jeho Svatosti pro Vatikánský městský stát

Kniha vychází ze stejnojmenné relace TV LUX. Na základě dokumentů, které sebral bl. Carlo Acutis, nám přibližuje nejznámější církevně uznané eucharistické zázraky z celého světa. Text knihy doprovází bohatý obrazový materiál.

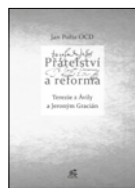
TV Lux, s.r.o. • Váz., A5, křídový papír, 368 stran, 359 Kč

JEŽIŠ Z NAZARETA, PÁN A SPASITEL • NÁČRT CHRISTOLOGIE A SOTERIOLOGIE

Ctirad Václav Pospíšil • Redigoval Pavel Černuška
Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Systematické zpracování christologie a soteriologie. Autor začíná dějinami dogmatu a dospívá ke spekulativnímu prohloubení stěžejních témat. Nejprve jsme uvedeni do christologické metody a terminologie. V druhé kapitole probíráme různé přístupy k dějinnému Ježíši a biblické christologii. Třetí kapitola zpracovává myšlení o Ježíši Kristu v patristické epoše - u církevních otců i u jejich názorových oponentů a odpůrců. Čtvrtá kapitola pojednává do hloubky o rozličných aspektech vtělení Božího Syna. V páté se zabýváme tajemstvím Muže z Nazareta z hlediska jeho díla spásy. Vrcholem a svorníkem je zde událost kříže, Kristovo sebevydání a obět za hřích světa.

Karmelitánské nakladatelství ve společnosti
KatMedia, s. r. o. • Páté, kompletně
revidované, upravené a rozšířené vydání
Brož., 165x230 mm, 488 stran, 599 Kč

PŘÁTELSTVÍ A REFORMA • TEREZIE Z ÁVILY A JERONÝM GRACIÁN
Jan Poříz OČD • Odpovědná redaktorka
Dagmar Kopecká

Kniha sleduje přátelství Terezie od Ježíše (1515-1582) s Jeronýmem od Matky Boží Graciánem (1545-1614) na pozadí reformy karmelitánského řádu. Nejprve stručně nastiňuje různé náhledy na význam přátelství a mezilidských vztahů v duchovní tradici. Následně představuje Tereziiny nejvýznamnější přátelské vztahy a ukazuje, jakým vnitřním vývojem v této oblasti života procházela. Poté se zaměřuje na nehlubší vztah, který Terezie prožila: na přátelství s Jeronýmem Graciánem, prvním provinciálem bosých karmelitánů. Toto přátelství trvalo posledních osm let jejího života (1575-1582). Mělo rozměr přirozeně lidský, ale i duchovní a praktický. Jednotlivé roviny přátelství a jejich vývoj jsou v knize analyzovány rok po roce spolu s dějinnými událostmi, které je ovlivňovaly.

KRYSTAL OP, s. r. o. • Brož., A5, 240 stran, 300 Kč

AUTOBIOGRAFIE

ZBYTEČNÝ KNĚZ • AUTOBIOGRAFIE LITURGICKÉHO EXULANTA

Bryan Houghton • Z angličtiny přeložila Lucie
Cekotová • Předmluva Horatio Conington • Úvod
Gerard Deighan • Odpovědná redaktorka Kateřina
Kutarňová • Redakční spolupráce Jan William Dvořák

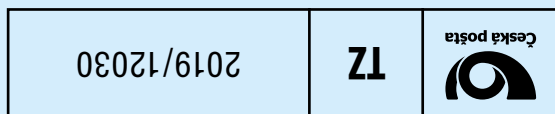

Autor ve své autobiografii popisuje příběh své konverze, kněžství až po „liturgický exil“ po promulgaci nového Misálu. Kniha je však víc než jen pouhým životopisem - na pozadí historických událostí poukazuje na hlubší příčiny i dopady různých postojů k modlitbě, liturgii a jejím změnám.

Hesperion, z.s. • Váz., přebal, 140x205 mm, 208 stran, 329 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.